

Sněží

Starý rudý koberec příjemně hřeje. V obložení polštářů sedíme s bratrance před malou obrazovkou televize položené na dubové skřínce.

Tváře jako dvě jablíčka, špičky nosu z venku docela zarudlé, jsme tu ještě v oteplovacích kalhotách a svetrech uprostřed krásně vytopeného, útulného obývacího pokoje, který by byl snad už úplně setmělý, nebýt stojací lampy v rohu místnosti, která svým tlumeným světlem přináší všemu v pokoji krásný, oranžový nádech.

Sněží, na televizním stolku už chladne čaj.

Kadaňské adventní trhy jsou vážně nádherné. Mám pocit, že právě odtud jsme se nejspíše museli s dědečkem vrátit. Můj děda, starý pán se stříbrnými vlasy stočenými do lehkých kadeří, stojí nyní s mou sestrou opodál u vánočního stromku. Soutěží, komu v jeho větvích zůstane více vloček. Byl to jeho nápad, tahle předháněná. Vždy byl vynalézavý.

Když jsme byli děti, připadala nám právě tahle hra jako snad ta největší zábava na celém světě. To si pamatuju až moc dobře...

Plastové vločky, se svými zoubky jako opravdové, se jemně zachytávají v Jehličí malého smrčku, který stojí proti oknu na maličké dřevěné skřínce.

Sněží. Za okny je už černo černá tma.

„Koní,“ obdivuje malá Emička s Toníkem bělouše, na kterém Libuše Šafránková jako opravdová princezna cválá vstríc království sněhových peřin, zatímco z protějšího pokoje se line vůně skořice.

Babička nejspíše vytahuje z trouby letošní první linecké cukroví, zatímco opodál u jídelního stolu dospělí vesele debatují.

Sněží. Bílé sněhové vločky se v oranžovém světle pouličních lamp zdají jako z toho nejryzejšího zlata.

Strejda Vašek na konci stolu, mí rodiče po levé a strejda s tetou z Prahy po pravé straně, zatímco teta Hanka je pohodlně usazená v obrovitém polstrovaném křesle, které museli přitáhnout až z obývacího pokoje, aby se i k tak velkému kuchyňskému stolu všichni vůbec vešli.

I babička se, po vyndání plechu, se svou malou stoličkou z předsíně přidává k debatě, stejně tak jako dědeček, který sedává na své obvyklé místo v čele celého stolu a v místnosti není k hnutí.

Sněží, kuchyní se linou koledy.

Bytem se najednou rozkřičí ohlušující pískot zvonku domovních dveří. Jak my děti, tak dospělí se nahnou k okenicím a na parkovišti vyhlížejí rudý Volkswagen.

„Už jsou tu, přijeli!“ oznámí někdo, zatímco klapne zámek a za mlčným sklem dveří vedoucích do předsíně se pomalu rýsují dvě nejasné postavy.

Když se konečně všichni dostanou ke dveřím, do tváří mě zaštipá venkovní severák, který se do vyhřátého bytu line z dokořán otevřených vstupních dveří.

A je to ona. Ve dveřích už stojí teta, ledový sníh vpíjí se do ramenou jejího obrovského kabátu, v dlaních, od venkovního chladu celých růžovounkých, drží několik velikánských tašek. I strýc s několika kufry se jen ztěžka rve domovními dveřmi.

... A tak jsme tu všichni. Já, sestra, naši rodiče, bratranec a Emička s jejich rodiči, Strejda Pavel a teta Lucka s malým Toníkem, babička a dědeček, a teď i teta Lenka se strejdou, v obývacím pokoji pozorujeme, jak se Popelka i se svým princem ztrácí ve sněhových dunách...

A dnes? Dnes je to všechno trochu jinak. Dárky od babičky s dědou dostaneme nejspíš až po Vánocích, jelikož je jasné, že se do té doby nevidíme.

Tento rok se teta ve dveřích neobjeví, přes hranice ji nepustí. Ani kadaňských trhů, městských adventních koncertů, nebo velkolepého rozsvícení stromečku se tento rok nedočkáme.

Už ani my nejsme tím, čím jsme bývali. Emička a Toník už dávno nejsou miminka a ani já už nenosím oteplováky.

Možná že ale nejde o vánoční trhy ani o dárky. Přece jen, neříká se, že to nejdůležitější z Vánoc není to, co můžeme dát?

Ono totiž, kde jsou všechny starosti, když sněží...

8.A - Anna Směšná